

บทนำ

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือเด้งเร้าผู้ที่ช่วยพี่สาวรอดชีพชุดเกาะอกรัดรูปให้หันไปมองที่เตียง บนนั้นมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเปิดค้างไว้ และกระดาดที่เย็บติดกันด้วยลวดอีกชุดหนึ่ง นั่นคือเตียงของเดือนอ้าย... นักศึกษาปีสุดท้ายที่ญาติผู้พี่เมตตาให้มาอยู่ด้วยกัน

“เสร็จแล้วค่ะพี่หนูดี”

“แหม รีบเชียวนะ แฟนโทร. มาเหรอ” ดลฤดีเข้าลูกพี่ลูกน้อง เดือนอ้ายที่พุ่งตัวไปคว้าโทรศัพท์มือถือหันหน้าจ่อให้พี่สาวดู แล้วมุมปากเคลือบสีแดงเบอร์กันดีก็กระตุกยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นชื่อคนโทร. เข้า

“รับสายสิ พี่ไปก่อนละ นี่เพื่อนถึงร้านกันแล้ว”

เจ้าของห้องอำปากหวิว ไม่ทันได้โต้แย้งอะไร พี่ของเธอก็เดินออกไปจากห้อง รวดเร็วไม่ต่างจากตอนที่เข้ามา

หญิงสาวล้งเลวจะรับสายสิทธา...คนรักของพี่ดีหรือไม่ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทั้งสองคนมีปัญหากันแล้วเธอต้องกลายเป็นคนกลางคอยไกล่เกลี่ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนที่สร้างปัญหาคือพี่สาวของเธอ

ด้วยความเห็นใจอีกฝ่าย เดือนอ้ายกลืนใจกดรับสายในที่สุด

“สวัสดีค่ะคุณสิทธา”

“สวัสดีครับอ้าย หนูดีถึงบ้านหรือยัง” เสียงถามติดจรวดร้อนใจอย่างปิดไม่มิด

“ค่ะ” เธอตอบสั้นๆ ไม่ได้ขยายความว่าตกลงดีถึงบ้านแล้วและเพิ่งออกไป

“อ้อ ครับ ขอบใจมากนะอ้าย”

กลับเป็นคนฟังที่ร้อนใจเสียเอง เมื่อเสียงทุ้มต่ำเจือแว่วห่างกังวลในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงเหนียวใจ

“เดี๋ยวค่ะคุณสิทธา” เธอรีบเรียกไว้ ก่อนจะเอ่ยประโยคต่อไปด้วยกระแสเสียงปลุกปลอบโดยไม่รู้ตัว “พี่หนูดีกลับมาถึงแล้วจริงๆ ค่ะ ไม่ต้องห่วงนะคะ เดี่ยวอ้ายช่วยพูดกับพี่หนูดีให้เอง”

พูด...เธอจะช่วยพูดเรื่องอะไรก็ยังไม่รู้ ในเมื่อไม่รู้ว่าคาวนี้พวกเขาทะเลาะกันด้วยเรื่องอะไร รู้แต่ว่าทุกครั้งพี่และคนรักทะเลาะกัน เธอจะช่วยเจรจาอ่อนหนักเป็นเบาเพื่อให้พวกเขารักษาความสัมพันธ์กันได้ เธอคงเสียใจหากพี่ต้องเลิกกับคนดีสมบูรณ์แบบอย่างสิทธา ทั้งที่มีกำหนดการจะหมั้นหมายและแต่งงานกันในอีกไม่นาน

โชคดีที่สิทธาวางสายไปโดยมิได้ชักใช้มากไปกว่านั้น เธอเข้าใจความลำบากใจของเขา เมื่อนักธุรกิจบริษัทก่อสร้างยักษ์ใหญ่ต้องมาพูดจากับเด็กนักเรียนอย่างเธอ แต่ในอีกแง่หนึ่งเขาก็มีเมตตาต่อเธอเสมอ หนุ่มใหญ่วัยยี่สิบปีไม่เพียงแต่รักพี่ของเธอ เขายังแผ่แผ่ความรักและน้ำใจแก่เธอซึ่งเป็นเพียงลูกพี่ลูกน้องคนรักของเธอ เธอจึงนับถือและรักเขาดั่งผู้มีพระคุณคนหนึ่ง

เดือนอ้ายฟังนึกได้ เธอควรแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อนด้วยการส่งข้อความไปบอกตกลงดีถึงสิ่งที่เธอพูดคุยกับสิทธา

เฮ้อ...

ร้านอาหารกึ่งบาร์คือสถานที่สังสรรค์ของกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า ‘ชนชั้นสูง’ คำนิยามที่ได้มาโดยไม่ต้องมีเชื้อสายผู้ดีบผู้ดีมาจากไหน แค่มิเงินก็สถาปนาตัวเองมาอยู่ในขั้นนี้ได้ง่ายดาย ต่อให้พวกเขาไม่ได้หาเงินทองเหล่านั้นด้วยตัวเองก็ตาม

กลุ่มชายหญิงเจ็ดคนที่นั่งดื่มกินที่ชุดโซฟาโค้งเข้ามามุมกระจกของร้าน ล้วนเป็นลูกหลานผู้มีอันเหลือกินเหลือใช้ทั้งนั้น พวกเขาต่างมีความเกี่ยวข้องทางใดทางหนึ่งกับตระกูลดังในวงการแนวหน้าของประเทศ อาทิ เจ้าของห้างสรรพสินค้า โรงแรม นักการเมือง ทหาร หรือแม้กระทั่งวงการบันเทิง คนจำพวกหลังสุดนั่นคือดลฤดีวัยสามสิบเอ็ดปี อดีตนางเอกซึ่งหันหลังให้วงการบันเทิงกลับมาเป็นที่สนใจอีกครั้งเมื่อมีข่าวว่าจะลั่นระฆังวิวาห์กับนักธุรกิจหนุ่มใหญ่ในอีกไม่ถึงปี

“ฝ่าย หนูตืออยากเข้าห้องน้ำ ไปเป็นเพื่อนหน่อยสิ” เธอบอกมนสิการ เพื่อนสาวทายาทเจ้าของโรงแรมและร้านอาหารหลายแห่ง แล้วจึงหันไปบอกเพื่อนชายคนสนิทพลางส่งโทรศัพท์มือถือและกระเป๋าคลัตช์ให้อีกฝ่าย “ฝากด้วยยะ”

ภานต์หัวเราะในลำคอ นอกจากจะไม่ถือสาที่ดลฤดีพูดจาเหมือนเหวี่ยงใส่ตนแล้วยังขบขันเสียด้วยซ้ำ เพราะในกลุ่มคนเหล่านี้เจ้าหล่อนคือเพื่อนสนิทที่สุดที่เขาคบหามาแต่เด็กเพราะพอรู้จักกัน

พ่อของเขาเป็นทหารอากาศที่โตเต้าจากลูกแม่ค้าจนได้เป็นใหญ่ถึงนายพล ส่วนพ่อของดลฤดีเป็นพ่อเลี้ยงเมืองเหนือที่ขึ้นชื่อว่ามีน้ำใจกว้างขวาง พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทร่วมห้องเรียนกันมา จนกระทั่งแยกย้ายกันศึกษาต่อและทำงานตามหน้าที่ของตน แต่ก็ไม่เคยขาดการติดต่อกัน พวกเขาจึงเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการติดตามพวกเขาไปมาหาสู่กัน

แรงสั่นน้อยๆ ของโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ใกล้แก้วเครื่องดื่มดึงความสนใจของภานต์กลับมา เขาคุ่นซื่อที่ปรากฏบนหน้าจอแต่ครั้นจะนึกย้อนว่าเคยได้ยินจากไหน รูปภาพประกอบสายเรียกเข้าต่างหากที่ทำให้เขา

สนใจ สาวน้อยหน้าแฉล้มมีผมสีดำสนิท ผมหน้าม้าหนาระเซิงเล็กน้อย เธอยิ้มกว้างเสียจนเห็นเขี้ยวมุมปาก ชายหนุ่มลืมหูลืมตาจ้องสายราวกับเป็นโทรศัพท์ของตน

“พี่หนูดี อ้ายส่งข้อความไปหา ไม่เห็นพี่หนูดีอ่านเลย อ้ายจะบอกเรื่องที่คุณกับคุณสิทธิชานะคะ อ้ายบอกเขาว่าพี่หนูดีกลับบ้านแล้ว แต่ไม่ได้บอกว่าจะออกไปไหนต่อ ถ้าคุณสิทธิชานถามพี่หนูดีจะได้ตอบตรงกันนะคะ”

เสียงพูดฉอดๆ ไม่ได้หยุดส่งผลให้คนฟังหลุดขำเล็กน้อย ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะได้ยินและรู้ตัว ประโยคต่อมาจึงเอ่ยถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ฮัลโล่ เอ่อ นั่นใช่เบอร์ของพี่หนูดีหรือเปล่าคะ”

“ใช่ หนูดีไปห้องน้ำ” เขาตอบหัวนึ้นตามประสาตน

ถ้าหูไม่ฝ้าต นกนัตแนใจว่าได้ยินเสียงอื่นๆ อักๆ จากปลายสาย ก่อนเจ้าหล่อนจะวางสายไปพร้อมกับที่ดลฤดีเดินกลับมา

“ทำอะไรนะเดี๋ยว แอบเล่นมือถือหนูดีเธอ” เธอไม่ได้ไว้อ แต่ถามอย่างจับผิดเสียมากกว่า

“เอ้า ก็เห็นมีสายเข้ามา ชื่ออ้าย ใครนะชื่อคูนๆ”

หญิงสาวพาดฝ่ามือลงบนต้นขาคนขี้ลืมหูล้างหัวเราะอย่างมีเสน่ห์ ดึงดูตสายตาคมกล้าให้จับหนึ่งที่คู่สนทนาขณะอีกฝ่ายเอ่ย

“ลูกพี่ลูกน้องของหนูดีไง ที่แม่แก่เป็นทั้งน้ำแท้ๆ และเมียใหม่ของพ่อ หนูดีนี่ะ จำได้ยัง”

“อ้อ” เขาทำเสียงรับรู้ในลำคอ คลับคล้ายคลับคลาขึ้นมาว่าดลฤดีให้เด็กสาวมาอาศัยอยู่ด้วยตั้งแต่ที่แก่เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพฯ

เพราะเหตุนี้เขาถึงชื่นชมและเห็นใจเพื่อนสนิทของตน ดลฤดีไม่เคยตั้งแง่รังเกียจผู้อื่น แม้เธอจะหัวสูง แต่ก็ไม่เคยดูถูกคน แม้แต่กับลูกสาวของผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าแย่งสามีพี่สาว เป็นเหตุให้แม่ของดลฤดีตรอมใจและประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เธอเพียงแค่ว่าขอพ่อไปเรียนต่อเมืองนอกและกลับมาอยู่บ้านที่กรุงเทพฯ ไม่ได้กลับไปเลี้ยงรายอีกเลยเท่านั้นเอง

นภนต์นับถือจิตใจหญิงสาวนัก เขาไม่รู้ว่าเธอทนได้อย่างไร ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเขาต้องมีใครตายกันไปข้างหนึ่งเป็นแน่ และเพราะมีความรู้สึกเช่นนั้นเป็นตัวตั้งจึงตามมาด้วยความเข้าใจ เห็นใจ และเอาใจใช้...เขาตามใจดลฤดีทุกอย่างและยกเธอเหนือเพื่อนทุกคน

“นี่ สองคนนั้นจะซุบซิบกันอีกนานไหม”

เสียงทักของเพื่อนสาวคนหนึ่งเรียกให้ชายหญิงที่หันหน้าคุยกันหันไปมอง ก่อนที่นภนต์และดลฤดีจะหัวเราะออกมาพร้อมกัน

“หนูดี เธอไม่กลัวคุณสิทธิทางอนบังเหระ จะแต่งงานอยู่รวมร่อยังมาปาร์ตี้กับคนโสดคนโสดอย่างพวกเราได้” ตระการ ลูกชายอดีตนายตำรวจใหญ่และเจ้าของธุรกิจนำเข้ารถยนต์เอเย่ยาม ไม่วายสัพยอกตามความคิดตน “เป็นกูนะ ไม่กล้าเอาคุณเธอทำเมียแน่นอน”

“ช่วยไม่ได้ ก็เขาไม่มาเองนี่นา” ดลฤดีตอบจะฉานอย่างคนที่เปี่ยมด้วยความมั่นใจ “อีกอย่างนะ เป็นคุณมิ่งฉันก็ไม่เอาทำพันธุ์แน่นอน”

บทโต้ตอบเผ็ดร้อนเรียกเสียงหัวเราะครืนไปทั้งโต๊ะ ทว่าไม่มีใครถือเป็นจริงเป็นจังทั้งสองฝ่าย แล้วบทสนทนาก็เปลี่ยนไปยังหัวข้ออื่นได้ไม่รู้จบ โดยมีเจ้าของร้านอย่างนภนต์เป็นผู้ฟังและเพื่อนดื่มที่ติ

“คิดดูสิ แค่อุดแต่งงานจากฝรั่งเศสแค่นี้ ขนหน้าแข็งเขาไม่ร่วงเสียด้วยซ้ำ ฉันจะบินไปดูเขาก็บอกให้รอเขาก่อน หลังจากนั้นก็เอาแต่ป่วยเบี่ยงมาเป็นเดือนแล้ว เขาทำเหมือนไม่อยากแต่งงานอย่างไรวงอย่างนั้น ถ้าฉันรู้ว่าเขาไม่เห็นความสำคัญกันแบบนี้ ฉันไม่มีวันเลือกเขาเด็ดขาด!” เสียงอ้อแอ้กลับเหน็บขาดเมื่อเอ่ยประโยคสุดท้าย

นภนต์เพียงปรายตามองเพื่อนสาวที่ตกอยู่ใต้ฤทธิ์แอลกอฮอล์อย่างกึ่งขุ่นระคนอ่อนใจ ถ้าไม่เมาละก็ ดลฤดีไม่มีทางพูดจาไม่น่ารักเช่นนี้ แล้วก็คงไม่มีวันบอกว่าเธอจะเปลี่ยนใจไปจากสิทธิ ในเมื่อนักธุรกิจหนุ่มคนนั้นคือตัวเลือกที่ดีที่สุดของดลฤดี

“เลิกบ่นเสียทีน่า จะถึงบ้านแล้ว” เขากระเช้า ก่อนถูกฟาดลงมาที่
ต้นแขนเต็มแรง

แม้ตัวเขาเองจะมึนๆ ไม่น้อย แต่เพื่อเพื่อนแล้ว นานต์จึงอาสาส่ง
อย่างไม่มีเกี่ยงนอน แต่ก็ไม่วายนักที่ดลฤดีเฝ้าจนหมดสภาพเช่นนี้ อดีต
นางเอกสาวที่ประกาศหันหลังให้วงการบันเทิงเมื่อหนึ่งปีก่อนท่วงภาพลักษณ์
อย่างกับอะไร

“เดี๋ยว หนูดีไม่อยากแต่งงานแล้ว”

“ไม่อยากแต่งก็ไม่ต้องแต่ง” เขาตอบง่าย ๆ ง่ายสมกับเป็นตัวเขา

เมื่อคนงานชายวัยกลางคนเปิดประตูรั้วให้รถบีเอ็มดับเบิลยูแล่น
เข้าไปในอาณาบริเวณบ้านซึ่งมีเนื้อที่กว่าหนึ่งไร่ ชายหนุ่มจึงเคลื่อนรถไปส่ง
คนเมามายถึงหน้าระเบียงบ้านหลังใหญ่ เขาเพิ่งสังเกตว่าดลฤดีเฝ้ายืนไปจึง
ผินมอง

“เป็นอะไร” ปลายเสียงที่ถามทอดอ่อน มือหนาวางบนเรือนผมดัด
เป็นลอนด้วยความเอ็นดู

“กอดหน่อย” หญิงสาวบอกง่าย ๆ บ้าง

“ตลก” นานต์เอ่ยกลับหัวเราะ ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

“ตลกก็ขำสิ”

เขาขำไม่ออก แต่ปลดเข็มขัดนิรภัยของตนและเจ้าหล่อนพร้อมกับ
วาดแขนโอบไหล่เพื่อนสนิท ดึงร่างบางเข้ามาอิงแอบอกรว้างตามความ
ต้องการของเธอ

ในความคิดของนานต์ มันเป็นอ้อมกอดที่แสดงถึงความรักอันมิตร
เมื่อเพื่อนต้องการความรักหรือกำลังใจ เขาก็แค่มอบมันให้แก่เธอ ทว่าใน
สายตาคนมองย่อมไม่มีทางคิดเช่นนั้น ชายหนุ่มรู้ได้เมื่อแลเลยผ่านกระจก
ฝั่งผู้โดยสารไปเห็นใบหน้าซีดเผือดกับดวงตาเบิกกว้างของหญิงสาว คราวนี้
เขาจำได้ทันทีว่าเธอเป็นใคร

นานต์รู้สึกหายเมาเป็นปกติทั้งเมื่อเห็นสายตาคุณั้น ทำอย่างกับไม่เคย

เห็นคนกอดกัน แล้วแม่เพื่อนตัวดีก็ดันหลับพับกับอกเขาแล้วเสียนี้ เขาต้องดันร่างเธอพิงผนังเก้าอี้ ก่อนจะลงจากรถอ้อมไปเปิดประตูฝั่งผู้โดยสาร ซ้อนอุ้มร่างคนเมาออกมา

“ยืนมองอยู่ได้ ไปหยิบกระเป๋ากับมือถือหนีตีสี่” เขาส่งเสียงดู เรื่องอะไรที่เจ้าหล่อนมายืนจ้องเอาๆ

เดือนอ้ายเพิ่งได้สติเดี๋ยวนั้น ตามมาด้วยความรู้สึกอยากร้องไห้ ไม่ใช่เพราะเธอถูกบุรุษผู้นั้นเอ็ด แต่เพราะภาพที่เห็น มันไม่ถูกต้อง ไม่ควรเลย เธอพลอยรู้สึกผิดต่อสิทธิาแทนพี่สาวของตน

หญิงสาวหยิบข้าวของของพี่ออกมาจากรถ เธอก้าวขึ้นบันไดด้วยใจเหม่อลอย เฝ้ามองครุ่นคิดว่าเป็นความผิดของเธอใช่ไหมที่หวังให้คนที่เธอรักสองคนครองคู่กัน ทั้งๆ ที่ถ้าเธอไม่เพียรพยายามเป็นกาวประสาน พวกเขอาจเลิกรากันไปและมีความสุขตามทางของตน

“เฮ้ย หนูดี”

เสียงสบถดังส่งผลให้เจ้าของร่างอวบสะดุ้งตกใจ เธอรีบก้าวเร็วๆ ไปที่ห้องนอนของเจ้าของบ้าน พลันสายตาก็สะดุดเข้ากับกองเศษอาหารข้างเตียง โดยผู้ที่อุ้มคนเมาขึ้นมาลอยไปยืนเสียไกล

“ไปตามใครมาซิ” นานต์สั่งคนที่ตามเข้ามา

ทว่าหญิงสาวหน้าตาอ่อนเยาว์ในชุดเสื้อนอนคอบัวกับกางเกงสามส่วน กลับเดินผ่านเขาไปราวไม่ได้ยิน เธอยกถังพลาสติกเล็กๆ ออกมาจากห้องน้ำ ก่อนจะนั่งคุกเข่ากับพื้นข้างกองอาเจียนและใช้กระดาษชำระกอบเศษอาหารมาทิ้งลงถัง ชายหนุ่มทำหน้านิ่วมองด้วยความไม่ชอบใจโดยไม่ทราบสาเหตุ

“ไม่รังเกียจหรือไงอะ” เขายังปากไม่ได้จริงๆ แล้วก็หงุดหงิดยิ่งขึ้นไปอีกเมื่ออีกฝ่ายทำหูทวนลมเสียอย่างนั้น “เฮ้ย ผู้ใหญ่ถามทำไมไม่ตอบ”

นี่นะหรือ หากปฏิกิริยาของคนที่เรียกตัวเองว่า ‘ผู้ใหญ่’ เดือนอ้ายคิดอย่างขัดเคืองใจก่อนตอบอย่างเสียมิได้

“แล้วจะให้ปล่อยทิ้งไว้แบบนี้หรือคะ”

“ก็ไปตามใครมาทำสิ” น้ำเสียงของเขามิได้ลดแรงอารมณ์ แม้จะพอใจที่ทำให้เจ้าหล่อนโต้ตอบได้

หญิงสาวลอบถอนใจ เธอลุกเอาถังไปเก็บในหิ้งน้ำตามเดิมแล้วจึงผูกถุงขยะ ไม่วายคนที่ตนไม่ยอมเสวนาด้วยยังตามมาขึ้นเท้าแขนกับกรอบประตูห้องน้ำ เมื่ออยู่ใกล้เช่นนี้ทำให้รู้ว่าเขาสูงเสียดจนเธอหวั่นใจ มือที่กดปิดก๊อกน้ำสั่นน้อยๆ ตามความหวาดเกรง

แนลิ เธอรู้จักตีตีศัพท์เพื่อนของพี่คนนี่ดี เขาเป็นลูกทหาร มีกิจการบาร์ ครั้งหนึ่งเคยมีข่าวลือว่าร้านของเขาเป็นแหล่งขายยาไอซีให้แก่ลูกเศรษฐีและคนดังทั้งหลาย

“ตีสองแล้วยังไม่นอนอีก”

คนที่มัวตกอยู่ในเฝ้าวังค์สะดุ้งน้อยๆ เห็นดั่งนั้นนภนต์ก็เปลอกระตุกยิ้มขึ้น

ขวัญอ่อนจริงแม่คุณ...มันน่าเกล้งนัก

“ไป ลงไปส่งหน่อย”

ไม่พูดเปล่า คนมือไวทำหจจะเอื้อมคว้าข้อมืออีกฝ่าย ส่งผลให้หญิงสาวถอยกรูด ใบหน้าซีดขาวแล้วจึงแดงก่ำด้วยความตกใจระคนไม่พอใจ

“เอาดีๆ ฉันเป็นแขกของพี่เธอนะ” เขาชักหงุดหงิด น้ำเสียงจึงห้วนดุอีกครา

“ก็...ก็ไปสิคะ” เธอตอบโดยไม่สบตา

เดือนอ้ายเดินไปส่งแขกของพี่ตามที่เขาต้องการ เธอเว้นระยะห่างจากเขาราวสามเมตร ก่อนจะหยุดยืนหลังประตูบ้าน ไม่ได้ก้าวตามไปส่งถึงหน้าระเบียงที่ชายหนุ่มนั่งสวมใส่รองเท้าอยู่บนขั้นบันได

นภนต์ลุกยืนอีกครั้งพร้อมกับทำหน้านิ่งพิจารณาเจ้าหล่อนในใจ ทั้งที่เธอไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขาจะต้องเก็บไปคิดพิจารณาสักนิด หญิงสาวอ่อนกว่าเขาเป็นสิบปีเห็นจะได้ เด็กเกินไป...แก้มป่องๆ โสเหมือนแก้มเด็ก ยังมีผมหน้าม้าหนาก็ยังลดด้วยเจ้าหล่อนลงไปอีก เธอไม่อ้วนแต่ก็ไม่พอมเพรียว

อย่างสมัยนิยม ดูนี้นือมีหนัง มีหน้าอกหน้าใจ...ซึ่งไม่มีสิ่งใดป้องกัน แล้วหัวคิ้วของชายหนุ่มก็ขมวดเข้าหากัน สงสัยเหลือเกินว่านี่เจ้าหล่อนใส่ชื่อจนไม่คิดจะหาเสื้อคลุมมาสวมทับก่อนออกจากห้องนอนหรือไม่

ให้ตายสิ เขาว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษพอใช้ แต่จู่ๆ กลับเปลี่ยนใจอยากรังแกเด็กขึ้นมา บ้าเอ๊ย!

นภนต์ถอนใจฮึดฮัดพร้อมกับก้าวเร็วๆ ไปขึ้นรถของตน รถเก๋งซีดานพุ่งทะยานออกไปราวพายุ เดือนอ้ายสาแก่ใจเล็กน้อยเมื่อคิดว่าเขาคงไม่พอใจที่เธอแก้งลิ้มยกมือไหว้เขากระมัง ก็ผู้ใหญ่ออย่างเขาน่าไหว้เสียที่ไหน

๑

ดลฤดีเดินกุ่มศีรษะอันหนักอึ้งลงมาจากชั้นสองของบ้าน เธอจำไม่ได้ว่าเมื่อคืนตนกลับมาที่ห้องได้อย่างไร หรือใครเปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดนอนให้ กระทั่งเห็นเดือนอ้ายในชุดนักศึกษาหอบหิ้วหนังสือเรียนเข้ามาในบ้าน เธอจึงรีบเรียกไว้ทันที

“อ้าย...อ้าย”

คนถูกเรียกชะงักจากที่จะก้าวไปทางห้องนั่งเล่นแล้วหันมองหาที่มา เมื่อเห็นร่างระหงกำลังก้าวลงบันไดจึงสูญหายใจลึกรวบรวมความกล้า เธอมีเรื่องอยากพูดกับพี่เหมือนกัน

“อ้าว วันนั้นวันเสาร์มีเรียนด้วยหรือ”

“ค่ะ พอดีอาจารย์ยกเลิกชั้นเรียนเมื่อกลางสัปดาห์ ก็เลยย้ายมาสอนวันนี้แทน พี่หนูดีคะ...”

ดลฤดีรีบยกมือปราชัย รู้ว่าแม่คนนี้จะต้องพูดพาล่ามให้เธอใจอ่อนกับสิทธิอีก แต่เธอไม่อยากยอมให้เขาในตอนนี้อย่างไรและมีเรื่องอื่นต้องซักถามอีกฝ่ายแทน

“ไปซิงกาเพให้พี่หน่อยไป แล้วยกมาที่ห้องนั่งเล่นนะ”

“ค่ะ ได้ค่ะ” หญิงสาวรับคำอย่างกระตือรือร้น

แม้บ้านนี้จะมีคนงานชายหญิงถึงสี่คน ทว่านับแต่เดือนอ้ายย้ายมาอยู่กับเธอเมื่อกว่าสี่ปีที่ผ่านมา เธอก็ชอบแต่จะให้वानให้เดือนอ้ายทำสิ่งต่างๆ และอีกฝ่ายก็ดูจะเต็มใจทำตามคำสั่งทุกอย่าง ทั้งที่พ่อฝากฝังให้เดือนอ้ายอาศัยอยู่ที่บ้านนี้ในฐานะเจ้าของบ้านคนหนึ่ง

เธอไม่ได้เกลียดเดือนอ้ายอย่างตัวร้ายในละคร ตรงกันข้ามกลับเอ็นดูและรักเหมือนน้องสาว เพราะหากไม่นับเรื่องที่น่าของเธอ...แม่ของเดือนอ้าย...หายศแม่ของเธอแล้ว เดือนอ้ายก็เป็นญาติพี่น้องเพียงคนเดียวที่มี และเธอก็เชื่อว่าเด็กคนนี้ไฝ่ดี ซื่อสัตย์กว่าแม่ของแก แวตาศั้นชมและรักดีที่ฉายออกมายามดวงตากลมโตะจ้องมองเธอออกเช่นนั้น ต่างจากแวอดสู ละอายแก่ใจ ยามที่เดือนอ้ายอยู่ต่อหน้าครอบครัวของเธอ

หญิงสาววางนิตยสารลงเมื่อญาติผู้น้องกลับเข้ามา เธอรีบรับแก้วกาแฟมาจิบ ก่อนจะลดแก้วลงเพื่อพุดธุระของตน

“เมื่อคืนอ้ายเปลี่ยนเสื้อผ้าให้พี่เธอ”

“ค่ะ พี่หนูดีเผลอมามากเลย อ้ายเป็นห่วง นอนไม่หลับ ส่งข้อความไปก็ไม่อ่าน โทร. ไปก็...”

“พอๆ พี่ถามนิดเดียวตอบอะไรยืดยาว” คนพังกมือห้ามก่อนจะกุมขมับ “แล้วใครอุ้มพี่ขึ้นห้อง”

คราวนี้คนพุดมากหุบปากนับ ไม่อยากเอ่ยชื่อคนคนนั้นออกมา แม้จะรู้ทั้งชื่อเล่น ชื่อจริง นามสกุล เลยไปถึงรู้จักพ่อของเขาในระดับหนึ่ง เพราะท่านไปมาหาสู่กับพ่อเลี้ยงเมืองเหนือซึ่งกลายมาเป็นพ่อเลี้ยงของเธอแทบทุกปี

“เดี๋ยวหรือเปล่า หรือคนในบ้าน” ดลฤดีชักใช้ และโดยไม่รอคำตอบก็สรุปกับตัวเอง “คงเป็นเดี๋ยวลินะ นั่นนะเพื่อนสนิทพี่ อ้ายเคยเจอหรือยัง”

“เจอแล้วค่ะ...เมื่อคืน พี่หนูดีค่ะ”

ไม่ทันได้เอ่ยเรื่องที่ค้างคาใจ ผู้เป็นพี่ก็ตัดบทอีกครั้งด้วยการลุกยืน
 “ดี เพื่อเดี๋ยวเอารถมาส่งให้พี่ อ้ายก็ต้อนรับไปก่อนนะ พี่ขึ้นไปอาบ
 น้ำก่อน” ร่างบางหมุนตัวกลับมาอีกครั้งเมื่อนึกได้ “อ้อ ทำข้าวต้มกุ้งให้พี่
 น้อยสิ พี่ชอบฝีมืออ้าย”

ประโยคปิดท้ายนั้นทำเอาคนถูกชมริบผงกศีรษะแรงๆ ครั้นคล้อย
 หลังพี่สาว เธอก็รีบเก็บแก้วกาแฟและตรงดิ่งไปที่ครัว ลืมเรื่องที่ต้องการพูด
 กับพี่ ลืมคำสั่งให้รอรับแขกไปสนิทใจ

เนื่องจากส่วนครัวที่ใช้ประกอบอาหารต่อเติมออกมาทางหลังบ้าน
 แม่ครัวสาวจึงไม่ได้ยินเสียงแขกไปใครมา เธอกำลังคนข้าวต้มในหม้อขณะที่
 แมวมาตามให้เธอไปรับแขกของดลฤดี

“แต่อ้ายทำข้าวต้มอยู่ พี่แมวหาน้ำหาทำให้เขาก็ออแล้วมั้งคะ เดี่ยว
 พี่หนูดีเธอก็ลงมาเอง”

“งั้นพี่ขึ้นไปบอกคุณหนูดีดีกว่า เพื่อเธอไม่รู้ว่าคุณเดี๋ยวมาถึงแล้ว”

หญิงสาวรีบพยักหน้าเห็นด้วยพร้อมกับเอ่ยขอบคุณแม่บ้านที่ตน
 สนทนาคันเคย หารู้ไม่ว่าเมื่อเธอหันไปปรุงข้าวต้มต่อ คนที่ตนต้องการ
 หลบหน้ากลับยืนกอดดอกฟิงกรอบประตู เสียงกระแอมของเขาทำเอาพี่พิ
 แพบ่วงหลุดจากมือ แต่เดือนอ้ายข่มใจทำเหมือนไม่ได้ยินและคนข้าวในหม้อ
 ต่อไป

จากที่คิดว่าจะเกลี้ยงน้องสาวของเพื่อนให้ตกใจเล่นๆ แต่พอเจ้าหล่อน
 ไม่มีปฏิกิริยาใดกลับมา นานตาก็หงุดหงิดติดตลึงขึ้นมาทันที ไม่รู้ดลฤดี
 อบรมสั่งสอนลูกพี่ลูกน้องอย่างไรจึงได้ไม่เห็นหัวคนอื่นเช่นนี้

“อ้าว คุณเดี๋ยว ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ พี่ขึ้นไปบอกคุณหนูดีให้
 แล้วนะคะ เดี่ยวเธอลงมา”

“ขอบคุณครับ” เขายิ้มสุภาพพลาบปรายตามองคนที่ยังไม่หันมา

ความขุ่นเคืองค่อยแปรเปลี่ยนเป็นความระอา เขาไม่ใช่คนดีอะไร

แต่เพิ่งเคยพบเจอคนซื้อบื้อและไร้มารยาทขนาดนี้เป็นครั้งแรก นานตั้มขึ้นเมื่อรู้สึกเหมือนตนเป็นพ่อพระขึ้นมาทันที เขากลับออกไปพร้อมกับเลิกคิดจะทำความรู้จักเจ้าของใบหน้าแฉล้มซึ่งถูกใจเขาอีกต่อไป

กำลังจะเดินผ่านบันไดหินอ่อนซึ่งทอดสู่ชั้นสองของบ้าน ดลฤดีก็ก้าวลงมาพร้อมใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางแต่พอดี ในสายตาเพื่อนแล้วเพื่อนของเขาสวยและเพียบพร้อมที่สุด สวยกว่านางเอกสมัยนี้เป็นไหนๆ

“ไปไหนมายะ”

“ชมบ้าน”

หญิงสาวหัวเราะขบขัน คนอย่างนาคันต์น่าจะหรือเกิดจะมาสนใจบ้านที่เขาเคยเข้าออกออกในจนปรี แต่ก็คร้านจะชักให้มากความ เธอเดินนำเพื่อนไปยังห้องอาหารแทนที่จะเป็นห้องรับแขกพลางเอ่ย

“เพิ่งตื่น ยังไม่ได้กินอะไรเลย กินข้าวต้มกึ่งด้วยกันนะ”

ชายหนุ่มไหว้หล่อยๆ สันคำชวนนั้นก็ได้กลิ่นหอมของข้าวต้มลอยมา เขากลับยิ้มหยันเมื่อคิดว่าเด็กสาวในชุดนักศึกษาคงไม่กล้าทำตัวไร้มารยาทต่อหน้าพี่ของเธอ

“อ้ายละพี่แมว”

นาคันต์หันขวับ เมื่อเห็นว่าเป็นสาวใช้ร่างผอมที่ยกข้าวต้มมาก็ได้แต่ก่นด่าตัวเองในใจ

จะอะไรกับเด็กนั่นนักรบกวนเรา!

“คุณอ้ายล้างจานอยู่คะ แต่ข้าวต้มนี่ฝีมือคุณอ้ายนะคะ”

“ลองชิมสิเดี๋ยว ยายอ้ายทำอร่อย”

เขาฝืนยิ้มให้เพื่อน ทว่าเกิดกลัวๆ กลัวๆ ที่จะชิมเสียอย่างนั้น เธออุตส่าห์ทำเพื่อเขา ช่างผิดกับกิริยาไร้มารยาทที่แสดงออกมา

“เร็ว เอาแต่คนอยู่นั้นแหละ” ดลฤดีโคลงศีรษะขึ้น

ชายหนุ่มตักข้าวต้มเข้าปากอย่างเสียมิได้ แต่เมื่อได้ลิ้มรสคำแรกแล้วก็แทบจ้วงกินไม่พุดไม่จา จนกระทั่งหมดชามก่อนเพื่อนสาวเสียอีก เรียก

เสียงหัวเราะชอบใจจากดลฤดี

“น่าเกลียด ทำอย่างกับตายอตตายอยากมาจากไหน”

“หนูดี”

เสียงทักดังขึ้นเบื้องหลังสองเพื่อนสนิท ลิทธาแะมาโดยไม่บอกกล่าว และนั่นก็ทำให้เขาได้มาเห็นคนรักที่งอนจนไม่ยอมรับโทรศัพท์จากเขากำลัง ยิ้มหัวอย่างมีความสุขกับเพื่อนของเธอ ขณะที่เขาร้อนใจและเป็นห่วงความรู้สึกของเจ้าหล่อนจนตัดสินใจมาพูดจาปรับความเข้าใจ

เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกนั่งหลังตรงแหงน พลอยรู้สึกผิด...ผิดพลาด... ผิดแผนที่เขาเคยสบายใจจนเกินไป แล้วแบบนี้เขาจะยอมโอนอ่อนตามใจเธอไหมนี่

ผู้ที่พาทุกคนออกจากสถานการณ์อึดอัดคือเดือนอ้าย ร่างอวบอ้อมในชุดนักศึกษาก้าวผ่านเก้าอี้ของภานต์ไปไหว้สวัสดิ์แขกที่เพิ่งมา การกระทำของเจ้าหล่อนเปลี่ยนความคิดชายหนุ่มจากที่ดูแคลนว่าเป็นเด็กไร้มารยาทไปทันที

“เออ ขนมหั้ใหม่คะ อ้ายเอาไปจัดใส่จานให้หะคะ”

“ขอบคุณครับ วานอ้ายจัดให้หนูดีกับเพื่อนชุดหนึ่ง ของผมขอกาแฟอย่างเดียวนะ” ลิทธาบอกด้วยน้ำเสียงสุภาพ ใจดี

คล้อยหลังนักศึกษาสาวไปแล้ว หนุ่มใหญ่จึงสืบทอดมายืนเยื้องหลังเก้าอี้ของคนรัก เขาวางมือบนไหล่สาวเจ้าพาลงพูดคุยกับเธอและแขกด้วยความรู้สึกละเอียดอ่อนกว่าเดิม

“ผมซื้อमारองของโปรดหนูดีมา เป็นของหวานได้พอดี”

ดลฤดีขยับไหล่หนีอย่างมีจริตมารยา เธอทำเสียงฮึดฮัดขึ้นจนถูกประสาคนเอาแต่ใจ หากเป็นเวลาอื่นภานต์คงขำทำทางเช่นนั้นของเพื่อน แต่ตอนนี้เขากลับทำหน้าที่ครุ่นคิดบางสิ่งบางอย่างที่ค้างคาใจ

“ผมหาวันหยุดได้แล้วนะ” ลิทธาบอกคนรักราวกับไม่มีบุคคลที่สามอยู่ ณ ที่นั้น “อีกสองสัปดาห์ไปฝรั่งเศสกัน”

หญิงสาวเอื้อมกายไปแหงนมองร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมเข้มของเขา ประดับด้วยรอยยิ้มขณะพยักหน้ายืนยันความมั่นใจของเธอ ดลฤดีผุดลุกจากเก้าอี้ไปสวมกอดคนรักด้วยความดีใจ

“คุณสิทธิธานะ ปล่อยให้หนูดีน้อยใจตั้งนาน” เธอบ่นกระเจ้ากระงอด ก่อนจะหาคนร่วมดีใจเมื่อเห็นญาติผู้น้องยกงานขนมเข้ามา “อ้าย อีกสองสัปดาห์ก็จะไปดูชุดแต่งงานที่ปารีสแล้วน้ำ”

ภานต์อดปรายตามองเด็กสาวไม่ได้ ใบหน้าผุดผาดสมวัยเป็นรอยยิ้มกว้าง...เหมือนกับภาพในโทรศัพท์ของเพื่อนที่เขาแอบประทับใจ เขาชักมันใจขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอมีมารยาท ยิ้มแย้มแจ่มใสดีทุกอย่าง ยกเว้นกับเขาคนเดียว

“หนูดีมีอะไรให้คุณสิทธิธานะด้วย” ดลฤดีเอ่ยพลางคล้องแขนคนรัก แล้วจึงหันมาบอกอีกสองคนที่กลายเป็นส่วนเกิน “อ้ายกินขนมเป็นเพื่อนเดี๋ยวอยู่นะ นะเดียว เดี่ยวหนูดีมา”

ทั้งที่ตอนแรกเขาตั้งใจจะขอตัวกลับอยู่แล้วเชียว แต่ข้อเสนอของเพื่อนน่าสนใจกว่า ชายหนุ่มตอบรับอย่างไม่เกียจจน

เมื่อคุกกี้เดินจากไปแล้ว ห้องอาหารซึ่งมีโต๊ะกระจกตัวยาวและเก้าอี้เข้าชุดอีกสิบตัวก็พลันตกอยู่ในความเงียบ เดือนอ้ายมีสีหน้าเหมือนเด็กหลงทาง หันมองซ้ายทีขวาที เห็นดังนั้นแล้วภานต์ก็พลอยหงุดหงิดใจ

“เป็นอะไรมากไหมเรนนะ” เสียงถามหาเรื่องไม่เบาเลย “ถามจริงๆ เธอมีปัญหอะไรกับฉัน ฉันไม่เียงขนาดดูไม่ออกหรอกนะว่าเธอจงใจทำตัวกระด้างกับฉัน”

“ไม่...ไม่มีค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ” เดือนอ้ายละล้าละลักปฏิเสธพร้อม กับก้มหน้าจะเดินหนีไป

ภานต์ไวกว่า เขาลุกมายืนจังก้าววงคนที่ทำท่าจะหนีกลับเข้าครัว เดือนอ้ายถอยกรูดด้วยความตกใจ สะโพกกระแทกเก้าอี้เต็มแรงจนปวดหนึบ แต่ก็ถูกแขนยาวของชายหนุ่มคว้าไว้ได้ก่อนที่จะก้นจ้ำบ่าลงไป

“นี่ไง! ยังจะปฏิเสธ” เขาเอ่ยเสียงกร้าว โมโหคนที่ตั้งแง่กับเขาจนตัวเองเจ็บตัว “บอกมาตามตรง เธอไม่พอใจที่ฉันกอดหนูดีนะอะไระ”

แทนที่จะตื่นให้หลุดจากอ้อมแขนแกร่ง หญิงสาวกลับเหลียวซ้ายแลขวาเล็กน้อยด้วยเกรงว่าใครจะได้ยิน เมื่อไม่เห็นใครดวงตากลมโตจ้องตัวมองเขาอย่างไม่พอใจ สายตาที่อ่านได้ว่าเขาเป็นคนไม่ดี น่ารังเกียจ ทำเอาคนถูกมองร้อนใจแทบบ้า เขาจะไม่รู้สึกเช่นนี้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะคิดหวังจะทำความรู้จักกับเธอแค่เพียงเห็นรูปบนหน้าจอโทรศัพท์ของดลฤดี

“แกแดด สู้รู้”

คนถูกว่าน้าตาตกใน ไม่เคยมีใครว่าเธอด้วยคำคำนี้ และตลอดชีวิตที่ผ่านมาเธอก็รักษาความคิด ระมัดระวังการกระทำมิให้ใครต่อว่าดูถูกเอาได้ เมื่อได้ยินคำว่าตอกหน้า เธอจึงหันมามองเขาจนลึบขึ้นกายให้หลุดจากอ้อมแขนของคนใจร้าย

อีกนัยหนึ่ง คำพูดของเขาเหมือนเป็นการตอบรับกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพี่ของเธอ ไหนๆ เขาก็มองเธอในแง่ไม่ดีแล้ว เดือนอ้ายเกิดฮึดที่จะขัดขวางความสัมพันธ์ของพวกเขารึขึ้นมา

“พี่หนูดีกำลังจะแต่งงาน ค่ะ...คุณไม่ควรยุ่งกับเธอ...แบบนี้”

“แบบนี้แหละแบบไหน” เสียงถามหัวนุด

“ปาร์ตี้ ดึ่มเหล้า”

“อ้อ” นานต์ลากเสียงยานคางยียวน “แล้วไงล่ะ ไม่ยุ่งกับหนูดี แต่ ‘ยุ่ง’ กับเธอแทนได้ไหม”

ขาดคำนั้น เดือนอ้ายพลอยรู้สึกว่าคุณอ้อมแขนของเขาคือของร้อนจนทนอยู่ในพันธนาการไม่ได้อีกสักอึดใจเดียว เธอสะบัดตัวแรงจนเป็นอิสระในที่สุด ใบหน้ากร้าวกระดังของเขาไม่ทำให้เธอกลัวอีกแล้ว เธอเบี่ยงกายเดินลงบันไดหนีไฟไป ก่อนคำพูดไล่หลังจะยังฝังเท้าของเธอไว้ชั่วขณะ

“เด็ก! อย่างเธอจะไม่ทำอะไรให้แลกกับหนูดีได้สักนิด ส่องกระจกบ้างนะ!”

ร่างอวบกำยำเร็วๆ เป็นวิ่งจากไป ทั้งให้แขกหนุ่มได้แต่ฮึดฮัดขัดใจ
นทานต์ยกมือเสยผมแรงอย่างหูดหงิดทั้งเจ้าหล่อนและตัวเอง

“อะไรของแกนะอ้าย ไม่เข้าห้องน้ำเธอ เอาแต่ส่องกระจก” พิมพ์-
อักษรทักเพื่อนอย่างขบขัน หลังจากชักชวนเดือนอ้ายมาเข้าห้องน้ำด้วยกัน
แต่อีกฝ่ายเอาแต่ยืนนิ่งอยู่หน้าอ่างล้างมือซึ่งมีกระจกเงาบานใหญ่ติดผนัง

เดือนอ้ายหัวเราะเหะๆ เสอ่ยไปอีกทาง

“เสร็จแล้วก็เร็วเลย เดี่ยวก็ไปกับโซติกินเฟรนช์ฟรายส์หมด”

“ห่วงกิน!” พิมพ์อักษรกระแทกเสียงใสอย่างไม่จริงจัง

แม้จะยืมหัวกับเพื่อนไปตามเรื่องตามราว แต่ในใจของเดือนอ้ายกลับ
ประหวัดไปถึงคำดูแคลนที่ใครคนหนึ่งว่าตอหน้าเอาไว้ เธอไม่เคยยกตน
เทียบกับญาติผู้พี่ แต่ก็ไม่เคยดูถูกตัวเอง จนกระทั่งมีคนมาสะกิดปมให้ได้
คิดและเจ็บใจทุกครั้งที่เห็นภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกเงา

ไหนดจะคำพูดที่เขาคำหมาหยอกไต่กับเธอ นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่หญิงสาว
ไม่เข้าใจว่าเขาคำแบบนั้นทำไม คนอย่างเขาห่างไกลจากเธอทั้งอายุและสังคม
ทำไมจะต้องมาหาเรื่องเด็กเมื่อวานขึ้นอย่างเธอ หากมิใช่เพราะเขารู้ว่าเธอ
รู้เท่าทันพฤติกรรมที่เขาล่อลอบฉวยโอกาสกับเพื่อนสาวของตัวเอง

เดือนอ้ายขบคิดสละระยะขณะเดินไปกับเพื่อนในห้างสรรพสินค้า ทว่า
จู่ๆ พิมพ์อักษรก็กระตุกข้อมือเธอให้หยุดหน้าร้านกระเป๋ายี่ห้อดังพลาง
ชี้ชวนดูคนข้างใน แล้วหัวใจสาวก็พลันกระตุกเสียดแทงที่เห็นนาคันต์
กับนักแสดงสาวจากซีรีส์วัยรุ่นที่กำลังโด่งดังอยู่ในร้านด้วยกัน

“แก นั่นน้องมิลก็ี่นี่นา โอ๊ย ฉันอยากไปขอถ่ายรูป”

“อย่าเลย นี่เวลาส่วนตัวของเขานะพิมพ์” เธอรีบห้ามพลางเกี่ยวแขน
เพื่อนไว้แน่น

“ก็รู้ โอ๊ย นี่ฉันเพิ่งรู้เลยนะว่าเขาคบกับเพื่อนร่วมแก๊งพี่สาวเธอ คน
นั้นใช่ไหมที่เป็นเจ้าของร้านจี้ซบาร์ อายุมากกว่ามิลก็ี่สิบกว่าปีเลยมั้งนั่น”

นั่นสิ ดาราวัยรุ่นขวัญใจพิมพ์อักษรอายุแค่สิบเจ็ดปีเท่านั้นเอง
 สงสารก็แต่พ่อแม่ของแกที่ปล่อยให้ลูกมาเจอจึงจอกอย่างฉันท

สองนักศึกษาซึ่งยื้อยุดอยู่นอกร้านดังสายตาของชายหนุ่มให้ผินมอง
 แต่แล้วหนึ่งในสองคนนั้นก็รีบหันหลังจั่ว้าวไปทันที แต่เขาจดจำเรือนร่าง
 และท่วงท่าของเธอได้ดีแม้เห็นเพียงแผ่นหลังไกลๆ

สิบวันแล้วสินะที่เขาไม่ได้เจอเจ้าหล่อน ไม่ใช่เพราะเขาขอมลงให้เด็ก
 นิสัยเสียอย่างเธอ แต่เพราะเขาหวังเกรงว่าแรงดึงดูดบางอย่างจะทำให้เขา
 ไม่อาจตั้งใจทำร้ายเด็กได้ ฉันทจึงเริ่มพูดคุยนานสนทนากับ ‘เด็ก’ อีกคน
 ที่อาจเต็มใจให้เขารังแก

“เอ่อ น้องมิลกี้ พี่ขอถ่ายรูปด้วยได้ไหมคะ”

นักศึกษาอีกคนที่คงเป็นเพื่อนของเดือนอ้ายเดินมาเลียบเคียงขอ
 นักแสดงสาวถ่ายรูป พนักงานร้านปริมากันผู้ที่รับกว่นแขกของร้านออกไป
 ในขณะที่ฉันทยืนสังเกตการณ์หนึ่งๆ ว่าคุ้เตตของเขาจะทําอย่างไร ซึ่งไม่ผิด
 ไปจากที่คาดเดา เธอยืนดูกระเป๋าท่อไปและปล่อยให้พนักงานพาอีกฝ่ายออกไป
 ไปจากร้าน

“เลือกได้หรือยังคะ” ชายหนุ่มถามอย่างนึกเบื้อขึ้นมา นี่เขารอเธอ
 ร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว ให้ตายสิ

“ยังเลยคะ มิลกี้กำลังคิดอยู่ว่าจะซื้อที่นี้หรือไปหิวที่ฮองกงดี” เธอพน
 จมูกอันเป็นอาภักิริยาที่ใครต่างมองว่าน่ารัก

“เก็บไปคิดก่อนดีไหมคะ พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ก็ได้” เขาตอบพร้อม
 รอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์

เด็กสาวผินมองคนข้างกายสลับกับมองกระเป๋าท่ออีกครั้ง ก่อนจะ
 พยักหน้าคล้อยตาม เมื่อนั้นฉันทจึงลอบถอนใจ ยังมีร่างนุ่ของเด็ทสาว
 เดินควงแขน เขาก็ค่อยอารมณ์ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดเย็นวันนั้น

นี่สิผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขา น่ารักและเชื่อฟัง อ้อ และต้องดึงดูดลูกค้า
 มาที่ร้านเขาได้ด้วย นี่แหละที่สำคัญ

๒

เมื่ออยู่กับคนหมู่มากหรือกิจการของตัวเอง นานต์คือคนคล่อง และเจนจัดอย่างหาตัวจับยาก คงยกเว้นแต่เวลาที่เขาคืนมาในห้องอันกว้างเปล่าของคอนโดมิเนียมชุดสุดท้าย ความว้าวุ่นจึงเล่นงานเขาอีกครั้ง มันรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเพื่อนรักที่สุดกำลังจะมีโลกส่วนตัวอีกใบ ส่วนเขา... เขามันรักอิสระ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกเหมือนตกเป็นทาสของมัน

ไม่หรอก ไม่เพียงแต่เรื่องนั้นที่ทำให้เขาเบื่อหน่ายไปเสียทุกสิ่ง แต่เพราะลึกลงไปในใจเขารู้ดีว่ามีตะกอนบางอย่างตกค้างอยู่ และเพราะเหตุนี้มันจึงทำให้เขาหงุดหงิดงุ่นง่านใจ ถ้าเพียงแต่เขาได้จัดการบางสิ่งให้แล้วๆ ไป คงไม่ต้องเก็บงำไว้ในใจนานขนาดนี้ก็ไม่ได้

เออเนะ แล้วทำไมเขาต้องลืเลด้วยเล่า เขามั่นคนคติน้อยและใช้อารมณ์นำพา ไม่ฟังอีร่าค่าอีรม ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมเหมือนที่พ่อเคยสอนเคาะ กับเรื่องแค่นี้เขาก็ควรจะทำความเข้าใจกับเธอให้มันจบๆ ไปเสียที

หลังตัดสินใจเช่นนั้น ชายหนุ่มก็กระเด็นลุกจากเตียงอย่างมีชีวิตชีวา ขึ้นมาบ้าง แต่ก่อนอื่น...ได้แอลกอฮอล์มาลုပ်ท้องสักแก้วก็คงดี

ทันทีที่รถจักรยานยนต์รับจ้างจอดหน้าประตูรั้วอัลลอยสูงใหญ่ สายตาของหญิงสาวก็สะดุดเข้ากับรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำที่จอดอยู่หน้าระเบียงบ้าน เธอจำได้ทันทีว่าเป็นรถของใคร สี่ทุ่มแล้ว...เขามาทำไม แล้วไหนว่าเย็นนี้พี่มีนัดดินเนอร์กับลิทธา แต่ทำไมรถของพี่กลับจอดอยู่ในโรงรถเหมือนเคย

เดือนอ้ายรีบเดินจำเข้าบ้าน ภาพที่เห็นในห้องรับแขกคือดลฤตินั่งเหยียดขาไปตามโซฟาตัวยาว ในมือแกว่งแก้วไวน์ไปมา ส่วนบนโต๊ะกระจกตัวเตี้ยนั้นมีขวดไวน์วางอยู่สองขวด เธอพลอยผิดหวัง น้อยใจที่แทนลิทธา บังเกิดความตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวหากทั้งสองมีปัญหากันอีกแล้ว

หญิงสาวแส้มองไม่เห็นคนที่ยืนเป็นยักษ์ปกหลังนางกรอบประตู แต่เมื่อจะเดินแยกไปขึ้นห้องของตนอย่างไม่อยากก้าวกายชีวิตส่วนตัวของพี่ดลฤติกลับเรียกเธอไว้ด้วยเสียงปกติ ไม่อ้อแอ้ดังปริมาณไวน์ที่พร่องไปถึงขวดครึ่งลิตร

“ยายอ้าย กลับมาแล้วเหรอ”

“ค่ะ” ผู้่อานอาวุธกว่าตอบรับอย่างเสียมิได้ “พี่หนูตีมีอะไรให้อัยทำหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีหรอก คินนี่เดียวจะค้างที่นี่ พี่ให้พี่แมวจัดห้องแล้วละ นี่ดื่มกันมาตั้งแต่บ่าย ไม่ให้ขับรถเด็ดขาด”

อดีตนางเอกสาวเดินมาโอบไหล่เพื่อนขณะเอ่ยประโยคสุดท้าย ไม่ทันสังเกตว่าคนฟังหน้าถอดสี

“ค่ะ อัยขอตัวก่อนนะคะ”

“อืม พี่ไปด้วย พรุ่งนี้เครื่องออกแต่เช้ามิด”

ดลฤติผละจากเพื่อนมาโอบไหล่ญาติผู้น้อง แต่ยังไม่วายหันมากำชับคนเมา

“หมดขวดนี้ก็ขึ้นห้องได้แล้วนะยะ เปลืองไฟบ้านหนูดี”

“ตลก” นกนัตย่อนเสียงยานคาง

“ตลกก็ขำลิ”

หญิงสาวสะบัดหน้าราวบึ้งอน อากัปกิริยาที่เตือนอายคิดว่าไม่มีใครทำแล้วน่ารักเท่าที่อีกแล้ว เธอเดินตามตลกดีขึ้นบันไดไป แต่แทนที่จะเปิดประตูเข้าห้องของตนที่ถึงก่อน เธอกลับตามตลกดีไปจนอีกฝ่ายหันมาเลิกคิ้วงน

“เอ่อ ขออภัยปรึกษาอะไรพี่หนูดีได้ไหมคะ แคลิบนาก็ ห้านาที... สอนนาทีกี่ได้คะ”

ผู้เป็นพี่โคลงคิระชะชน ก่อนเปิดประตูกว้างให้ญาติที่เปรียบเสมือนน้องสาวเข้ามาในห้องของเธอ

“มีอะไรก็ว่ามา”

คนถามมิได้หยุดรอฟัง ร่างเพรียวบางของตลกดีเดินเข้าไปในห้องแต่งตัวแบบบิลต์อิน เปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำ

“คือว่า...” พอมิโอกาสก็พูดไม่ออกเสียอย่างนั้น เดือนอ้ายได้แต่คิดหาทางเข้าเรื่อง “อ้อ จริงสิ เมื่อวานพี่หนูดีบอกว่าวันนี้มันนัดกับคุณสิทธาไม่ใช่หรือคะ อ้ายเลยทำรายงานกับเพื่อนจนดึก”

“ใช่ แต่พอดีเดี๋ยวมาหาเมื่อบาย พี่เลยยกเลิกนัดกับคุณสิทธา เพราะถึงอย่างไรเช้ามีดพรุ่งนี้เราก็จะไปฝรั่งเศสด้วยกันอยู่ดี”

“คือว่า...”

“อ้ายมีปัญหอะไรก็พูดมาเถอะ เร้ว พี่จะอาบนานอน”

เดือนอ้ายจำต้องสปีบเท้าไปทางห้องน้ำเมื่อผู้เป็นพี่เปิดน้ำใส่อ่างเสียงดังมิหนำซ้ำยังเริ่มลงมือปลดกระดุมเสื้อโดยไม่เกรงสายตาเธอ

เออหนอ ก็พี่ไม่มีอะไรให้ได้อายสักนิด ผิวพรรณขาวนวลตา ใฝ่ผ้าจุดน้อยก็ไม่มี หน้าอกกลมกลึงได้บรรลุกไม่เ็นของธรรมชาติ แล้วยังหน้าท้องแบนราบแตกต่างจากคนเฮอร์นอย่างเธอ เดือนอ้ายเอ๋ย เธอไม่มีอะไรน่าแลกด้วยจริงๆ

“อ้าย”

เสียงเรียกติดจะรำคาญตึงสติหญิงสาวกลับมาอีกครั้ง เธอโผล่
ความอึดอันใจออกไปโดยลืมไต่ตรอง

“อ้ายเหินคุณนันทกอดพี่หนูดี คืนที่พี่หนูดีเมากลับมา”

ดลฤดีผินมองสีหน้าจริงจังของผู้อ่อนวัยกว่า ก่อนจะหัวเราะคิก

“ยายอ้ายย นันพี่ขอให้เขากอดพี่เอง ไปๆ พี่จะอาบน้า”

หญิงสาวจำต้องถอยออกมาด้วยสีหน้าจ้อยสนิท สมองประมวล
คำตอบเพื่อหาคำความรู้สึกของพี่ จากที่คิดว่าเป็นความผิดของนันทผ่าย
เดียว ตอนนั้นเธอรู้แล้วว่าพี่เองก็เต็มใจมอบความสนิทสนมพิเศษนี้แก่เขาเช่นกัน

เพราะแม้แต่ครุ่นคิด เดือนอ้ายจึงไม่ทันสังเกตว่าเครื่องปรับอากาศ
ในห้องนอนของตนเปิดทิ้งไว้ เธอแทบสิ้นสติเมื่อสายตาระเ่เข้ากับร่างสูง
ที่นอนแผ่เหลาเต็มเตียง เสียงคำรามหูดหงิดดังมาจากคนที่ยกมือป้อง
ดวงตาจากแสงไฟ

เธอรีบวิ่งจิกกลับไปที่ประตู ทว่าเสียงบ่นถามส่งผลให้หัวใจสาวแวง
ไกว

“ทำไมกลับดึก เห็นไหมว่าสีห่มกว่าแล้ว ฉันมารอตั่งเต๋บายสาม เด็ก
บ้า!”

‘เด็กบ้า’ ค่อยๆ หมุนกายกลับไปมองผู้ใหญ่วัยวาย เธอเห็นเขา
ยืนกายลุกนั่งที่ขอบเตียง สองมือเสยผมที่ใสเจลให้ตกลงมาปรกหน้าผาก
เขาดูหล่อเหลือร้ายในสายตาเธอ

“นะ...นี่ห้องนอนอ้าย ห้องนอนเขากอยู่ติดกัน” เธอทำใจดีสู้เสือเอ่ย
ออกไป

ดวงตาคมกริบตัวดมองใบหน้าซีดขาวอย่างนึกหูดหงิดขึ้นเมาอีก โต
แล้ว ทำไมเข้าใจอะไรยากเย็นนัก

“ฉันบอกว่าฉันมารอเธอ” เขาเน้นเสียงชัดทุกพยางค์ “ชัดไหม”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบเสียงสั้น “แต่ว่าดึกแล้ว ไว้...”

เดือนอ้ายพูดไม่ออกเสียอย่างนั้น เมื่อนันทลุกยืนแล้วสาวทำมา

อย่างเชื่องช้า ก่อนเนื้อในอกของเธอก็เต้นโครมครามอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดยี่สิบเอ็ดปี ร่างอวบอ้วนยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ตรงนั้น ปลอ่ยให้เขารวบตัวเธอเข้าสู่อ้อมกอดไ้ความหมายอย่างลึ้นท่า

ทำไม เขากอดเธอทำไม ในเมื่อเธอไม่มีอะไรสู้เพื่อนรักของเขาได้สักนิด...หรือกอดเพื่อเปรียบเทียบดู หรือเพราะเขาเป็นพวกชอบถึงเนื้อถึงตัวผู้หญิง...เหมือนที่เขาคงกับนางเอกวัยรุ่นคนนั้น หรืออาจเพียงเพราะเหตุผลสามัญธรรมดาที่สุดคือเขาเมา

“เด็กเอ๊ย”

เสียงเอ่ยยานคางกลั้วหัวเราะดังสติเดือนอ้ายกลับมา เธอออกแรงผลักจนหลุดจากอ้อมกอดเขา น้ำตารื้นอย่างเจ็บใจตัวเอง

“เฮ้ย ร้องให้ทำไม” นกนตไ้ไวยวายถาม

หญิงสาวถอยห่างจากมือที่ทำท่าจะยื่นคว้าเธออีกครั้ง เธอหลบลานเปิดประตูออกไปและตรงเข้าไปในห้องนอนแขก ก่อนจะกดลิ้นกดประตูทันที

เดือนอ้ายพบคำตอบของความสับสนในใจ เขาแค่ต้องการแก้มเธอ ต้องการเห็นเธออ่อนให้เขา เมื่อเธอตัวอ่อนในวงแขนนั้นจริงๆ เขาจึงได้หัวเราะกับชัยชนะของตน

เช้าวันใหม่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป บ้านที่ขาดเจ้าของเงียบสงบ ตรงข้ามกับใจที่เคยสงบกลับวุ่นวาย แม้จะเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่เดือนอ้ายรีบตื่นแต่เช้าและเตรียมตัวจะออกจากบ้านเพื่อหลบหน้าแขกของพี่ในห้องของเธอ

“พี่แม่ว วันนี้ไม่ต้องขึ้นไปทำความสะอาดข้างบนนะคะ” หญิงสาวสั่งขณะสวนกับสาวใช้ที่เพิ่งกลับจากตลาด

“อ้าว ทำไมล่ะคะ นี่คุณอ้ายจะไปไหนแต่เช้า เพิ่งหกโมงกว่าเอง แล้วใครจะรับรองแขกของคุณหนูดีคะนี่”

“นี่แหละค่ะอ้ายถึงบอกว่าพี่แม่วไม่ต้องขึ้นไปทำความสะอาด อยู่รอ

รับรองแขกของพี่หนูดีก็พอ อ้ายต้องรีบไปมหาวิทยาลัย ผ่าด้วยนะคะ”

เดือนอ้ายรีบโบกมือเรียกรถจักรยานยนต์รับจ้างที่ขี่ผ่านหน้าบ้านพอตี เธอหันไปยิ้มแห้งๆ ให้สาวใช้อีกครั้ง ก่อนที่รถจักรยานยนต์จะเร่งเครื่องออกไป

ใบหน้าแจ่มใสเหมือนหม่นลงเมื่อมาถึงสถานีรถไฟฯ เธอเพิ่งตระหนักว่าตนไม่มีที่ไป และป่านนี้ก็คงไม่มีเพื่อนคนไหนตื่นแล้วเป็นแน่ ถึงกระนั้นเธอก็ส่งข้อความเข้ากลุ่มสนทนา แต่แล้วก็มีข้อความตอบกลับมาไวกว่าที่คาดคิด

‘ตื่นแล้ว ตื่นมาทำบุญครบรอบปีให้พ่อ เดี่ยวตามไปนะ เจอกันโต๊ะเดิม’

ข้อความนั้นเป็นของโชติ เพื่อนชายคนเดียวในกลุ่ม และเป็นผู้ชายเพียงไม่กี่คนในคณะอักษรศาสตร์ซึ่งเธอกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีสุดท้าย

‘ไม่เอาๆ เจอกันที่แมคดิกว่า อยากกินเฟรนช์ฟรายส์’

เมื่อเพื่อนตอบรับกลับมา เดือนอ้ายจึงค่อยยิ้มออกและพยายามใช้ความรู้สึกดีต่อกลุ่มเพื่อนหรือสังคมของตนกลบความขุ่นมัวในจิตใจ เธอนั่งรถไฟฯ ไปลงที่สถานีติดกับห้างสรรพสินค้าซึ่งมีร้านแฟรนไชส์ชื่อดังตั้งอยู่ชั้นล่าง ที่สำคัญยังเปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

ระหว่างนั่งรอเพื่อนในร้าน ใจเจ้ากรรมก็อดประหวัดถึงคนที่นอนอยู่ในห้องเธอไม่ได้ น่าแปลก เธอคิดว่าเธอรังเกียจเขาจากข่าวคราวพฤติกรรมต่างๆ นานา แต่เมื่อตกอยู่ในอ้อมกอดนั้น เดือนอ้ายจึงได้รู้ว่าเธอมิได้เกลียดเขาเลย และเขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้เธอรังเกียจมากไปกว่าแค่กอด หากไม่มีเสียงหัวเราะหลุดรอดออกมา เธออาจเผลอรู้สึกดีเสียด้วยซ้ำ

อ่อนเหลือเกินเดือนอ้าย หญิงสาวทอดถอนใจกับตัวเอง เธอไม่มีวันตามหนัดได้ทัน...ทั้งประสบการณ์และความคิด ทางที่ดีจึงควรอยู่ห่างเขาไว้ดีที่สุด อยู่ในโลกและสังคมของเธอก็พอ

แขกหนุ่มตื่นมาอย่างอารมณ์ดีเมื่อย่อนึกถึงร่างหนุ่มในอ้อมกอดเมื่อคืน แม้ตอนนั้นเขาอาจมีสติสัมปชัญญะไม่ครบถ้วนเท่าใดนัก แต่เขากลับจดจำกลิ่นกาย เสียงหายใจ และสัมผัสของคนในวงแขนได้เป็นอย่างดี นานตัสลับสนว่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเป็นสุข ล่องลอยอยู่นี้ เป็นเพราะฤทธิ์ของไวน์หรือเจ้าหล่อนกันแน่

ร่างสูงพลิกกายอย่างเกียจคร้าน นาฬิการูปมินนี่แมร์บนผนังปลายเตียงบอกเวลาเก้าโมงเศษ เห็นแล้วก็อดกลอกตาอ่อนใจไม่ได้เมื่อข้าวของทุกอย่างในห้องล้วนต้องมีลวดลายตุ๊กตาไม่ว่าจากค่ายใด สัญชาติใด เด็กหนอเด็ก

เขาลุกไปอาบน้ำ ถูวิสาสะใช้ห้องน้ำของเด็กที่ตนปรามาส ก่อนจะเดินตัวเปล่าออกมาเปิดตู้เสื้อผ้าหาผ้าเช็ดตัว เมื่อแต่งกายด้วยชุดเดิมเรียบร้อยแล้ว เขาก็มองหาน้ำหอมบนโต๊ะเครื่องแป้งสีขาว แต่นอกจากครีมทาผิว ลิปมัน แป้งตลับ ก็เห็นมีแต่แป้งเด็กที่พอจะแก้ขัดได้ จากการที่ใช้ห้องนอนของเดือนอ้ายเพียงไม่นานเขาก็สิ้นสงสัย เด็กนั้นไม่มีอะไรเหมือนกับผู้หญิงที่เขารู้จักสักคน ไม่มีอะไรบอก ‘ราคา’ ของเธอได้เลย

นานตัสเกิดลั้งเล่ขึ้นมาอีกครั้ง หรือเขาควรจะเลิกอยากรู้จักเด็กสาวมากกว่านี้ แล้วใช้ชีวิตเหมือนว่าอยู่คนละโลกกันดังเช่นที่ผ่านมา แต่อีกใจก็บอกว่าแค่ทำความรู้จัก คบๆ กันไปไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน สุดท้ายเขาจึงตัดสินใจว่าจะให้เหตุการณ์ชิ้นนี้เป็นตัวตัดสินแล้วกัน

ชายหนุ่มลงบันไดมาพร้อมกับหวังจะได้พบใบหน้าผ่องใสของน้องสาวเพื่อน ทว่าบ้านทั้งหลังกลับไร้แว่ผู้อยู่อาศัย เขาเดินล้วงกระบี่ทางเกวพลางสอดสายสายตาหาเด็กสาวทั่วทั้งบ้าน กระทั่งเดินมาถึงครัวจึงพบคนงานชายหญิงกำลังกินข้าวอยู่ แมวกุสึกุจอลุกขึ้นจนเขาต้องยกมือห้ามถามถึงคนที่ตนตามหาแทน

“อ้ายละครับ”

“คุณอ้ายออกไปหาวิทยาลัยแต่เช้าแล้วค่ะ พี่แมวเตรียมใจไว้ให้

คุณ หรือจะรับประทานอาหารเช้าฝรั่งก็มีนะคะ”

“ไม่เป็นไร” นานต์ขบกรามกรอดขณะเอ่ยปฏิเสธ ก่อนจะก้าวเร็วๆ กลับไปที่รถทันที

อีกแล้วนะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็กน้อยงใจหลบหน้าและทำตัวกระด้างกระเดื่องกับเขา ถ้าเพียงแต่เจ้าหล่อนเป็นคนเช่นนั้นโดยกมลสันดาน เขาจะเลิกตอแยอย่างแน่นอน ทว่าไม่ใช่ ทำหน้าที่เธอแสดงออกต่อสิทธิบาทอกเขาได้เป็นอย่างดีว่าเธอเลือกปฏิบัติ ทำตัวหยาบคายกับเขาคนเดียว

คนอย่างนานต์ เมื่ออยากได้ก็ต้องได้ อยากทำอะไรต้องได้ทำ และตอนนี้เขาก็อยากลงโทษเด็กน้อยให้หลาบจำว่าคราวหน้าคราวหลังอย่าได้ทำเหมือนเขาเป็นขยะเช่นนี้เป็นอันขาด

ชายหนุ่มได้คำตอบให้แก่ความสงสัยใจก่อนหน้านี้ พร้อมกับที่รถพุ่งทะยานไปบนถนนมุ่งสู่มหาวิทยาลัยใจกลางเมืองหลวง โชคดีที่เมื่อวานเขาเพิ่งสวดแทรกคำถามเกี่ยวกับเดือนอ้ายระหว่างพูดคุยกัศพเพหระกับดลฤดี จึงรู้ว่าเด็กสาวกำลังศึกษาอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ของที่นี่

กว่าจะหาประตูทางเข้าที่เปิดในวันหยุดได้คนขับก็ยิ่งหงุดหงิด นานต์คลำทางไปยังตึกคณะจากแผนที่ที่ค้นหาผ่านอินเทอร์เนต ก่อนจะจอดรถหน้าตึกสูงหลังหนึ่ง แม้บรรยากาศภายในมหาวิทยาลัยจะเจียบสงบต่างจากวันธรรมดา แต่ก็มีหนุ่มสาวเดินผ่านไปมาเป็นระยะ

เออวะ นานต์สวมแว่นกันแดดพร้อมกับตัดสินใจลงจากรถเพื่อถามหาตึกคณะจากนักศึกษาแถวนั้นให้แน่ใจ แต่แล้วสายตาของเขาก็เห็นหนุ่มสาวคู่หนึ่งเดินมาจากทางหน้ามหาวิทยาลัย ฝ่ายหญิงสวมเสื้อยืดสีขาวพิมพ์ลายกับกระโปรงยีนยาวระดับเข่า บนไหล่สะพายถุงผ้า ช่างเข้ากันกับฝ่ายชายที่สวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนเสียนี่กระไร

หัวใจหญิงสาวตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่มทันทีที่เห็นร่างสูงโปร่งข้างรถคันคู่หน้า เดือนอ้ายกระตุกมือเพื่อนชายพลางขยับไปยืนชิดเขาโดยไม่รู้ตัว หารู้ไม่ว่าอากัปกิริยาเช่นนั้นยิ่งสร้างความเดือดดาลให้แก่คนมอง

“ไปกับฉัน” นานต์เอ่ยลอดไฝพ้น

แม้จะมีแว่นดำอำพราง แต่ชายหนุ่มอีกคนกลับรู้สึกได้ถึงแววตา ซึ่งคงจะวาวโรจน์หลังแว่นกันแดดนั้น เพราะเขาเองยังชนคอลูกชิ้น

“เรากำลังจะไปทำรายงานกันครับ พอดีเพื่อนรออยู่” โชติออกตัวแทน เจ้าของมือเย็นเฉียบ

“อ้าย” นานต์กัดเสียงหนัก จงใจเมินเฉยคำพูดคนอื่น “ไปคุยกัน หนึ่งชั่วโมงจะมาส่ง”

หญิงสาวสบตาเพื่อนอย่างลั้งเล แล้วเมื่อมองบุรุษร่างสูงที่ยืนเผชิญหน้า เธอก็ต้องหลบตา ดีที่เขาไม่ได้ทำอะไรให้เธออับอายกว่านี้ ก่อนเธอจะปล่อยมือจากเพื่อนพลงเอ่ยเสียงเบา

“เดี๋ยวเรามา”

นานต์กระตุกยืมหันเด็กหนุ่มขณะเปิดประตูรถให้เดือนอ้ายก้าวขึ้นไป ความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ลดระดับลงשובฮาปกลายเป็นความล่ำพองอย่างผู้ชนะ เขาปรายตามองผู้ที่ก้มหน้าก้มตารัดเข็มขัดนิรภัยเล็กน้อย แล้วจึงเคลื่อนรถออกไป

๓

“อย่าทำอย่างนี้อีกนะ” เขาถือดีสั่ง ทว่ามีเพียงความเงิบจนต้องขึ้นเสียงอีกรอบ “เฮ้! ยังอีก ฉันพูดไม่ได้ยินหรือไง”

เดือนอ้ายไม่มีเสียงตอบ ได้แต่พยายามกลั๊กลั่นก้อนสะอื้นกลับลงไป ไม่ใช่เพราะเธอกลัวหรือเกลียดเขา แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องบังคับขู่เข็ญเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำเหมือนเธอเป็นตุ๊กตาที่เขาไม่ชอบ แล้วมาเล่นกับเจ้าตุ๊กตาตัวนั้นทำไม

“อ้าย!”

เสียงตวาดดังก้องรถทำเอาผู้โดยสารสะดุ้งตกใจ น้ำตาร่วงเฝะอย่างไม่อาจฝืนกลับเก็บไว้ได้อีก

กลับเป็นคนดูที่ตกใจไม่น้อยกว่ากันเมื่อหันมาเห็นหญิงสาวร้องไห้ จังหวะเดียวกับที่สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง นกนท้จึงยื่นมือไปเชยคางเด็กชี้แยะให้หันมา

“อะไร แค่นี้ต้องร้องไห้”

แม่น้ำเสียงจะลดระดับลง แต่สำหรับคนฟัง กระแสเสียงนั้นสะท้อน

ถึงความรำคาญของผู้พูดอยู่ดี เธอจึงอดพยศด้วยการขึ้นเกร็งใบหน้าไม่ให้
หันไปไม่ได้

“อย่าตื่น่า กับฉันทำไมฤทธิ์เยอะนักฮิ อ้าย”

นิ้วมือที่ใช้ซับน้ำตาให้เธอทั้งใหญ่และร้อนผ่าว ไม่ว่าลากไปทาง
ไหนบนใบหน้าก็พลอยร้อนห่อขึ้นมา คราวนี้เดือนอ้ายพยายามก้มหน้า
หลบตาด้วยอับอายในความอ่อนแอของตน แว่วเสียงหัวเราะในลำคอดังมา
จากคนที่เคลื่อนรถออกไปตามสัญญาณไฟ

เขาหัวเราะเธออีกแล้ว เขาทำเหมือนเธอไม่ได้เรื่องได้ราว แล้วมายุ่ง
กับเธอทำไม

“กินข้าวรึยัง” ชายหนุ่มถามและเอ่ยล่ำทับทันที “ตอบดิๆ อย่าให้
ต้องดู”

“ค่ะ” เธอกระแทกเสียงตอบ

นภนต์ลอบถอนใจอย่างคร้านจะระเบิดอารมณ์อีก พอดิตัวละครฤทธิ์
เยอะ พอดูเข้าหน่อยก็น้ำหูน้ำตาไหล

“ถ้าอย่างนั้นก็รอ ฉันไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้า เจ้านั่นก็หนีออกมา”

คนขับเลี้ยวรถเข้าปั้มน้ำมัน เขาดับเครื่องยนต์หน้าร้านกาแฟสด
ภายในปั้มน้ำมัน ก่อนจะลดกระจกรถและเอ่ยกำชับให้เธอรอ ห้ามไปไหน

เดือนอ้ายเองก็เหนื่อยที่จะหนีอีกแล้ว เขาทำให้รู้ว่าเธอจริง ไม่ว่า
เธอจะหลบหน้าอย่างไรก็ไม่เป็นผล เมื่อเขาบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับเธอก็ดี
เหมือนกัน บางทีอาจเป็นเรื่องเดียวกับที่เธออยากบอกเขาก็เป็นได้

ไม่นานนานนภนต์ก็ก้าวออกมาจากร้านกาแฟพร้อมแก้วพลาสติกและซอง
แซนด์วิชในมือ ถ้าตาไม่ฝ้า เธอคิดว่าตนมองเห็นรอยยิ้มมุมปากราวกับจะ
เยาะหยันคนทั้งโลกของเขา ชายหนุ่มเข้ามานั่งในรถพลาถส่งห่อแซนด์วิชให้
เธอ เขาออกคำสั่งสั้นๆ ว่า “แกะ” ก่อนจะขดกาแฟอีกใหญ่

มือหนาวางลงบนศีรษะของเธอ ไม่ต่างจากกิริยาที่ปฏิบัติต่อเธอ
ยามเธอทำอะไรถูกใจ เมื่อเป็นพี...เดือนอ้ายจึงอึ้งอึ้งใจ แต่กับผู้ชายคนนี้...

อย่างไรเธอก็ไม่ควรรู้สึกเช่นนั้นไม่ใช่หรือ หัวใจสาวห่อเหี่ยวก่อนที่มันจะพองโตเสียอีก

เธอได้แต่นั่งรอเขากินเงียบๆ เมื่อใดเขาเพลอก็ลอบมองท่าทางกินง่ายอยู่ง่ายของนันท้อย่างแปลกใจ เพราะมันช่างขัดกับภาพลักษณ์และบุคลิกของเขาเหลือเกิน แล้วหญิงสาวก็ต้องสะดุ้งตกใจพร้อมกับรื้อนวบไปทั้งดวงหน้า เมื่อดวงตากมปรายมาสบตาเข้าพอดี

“คุณบอกว่า...มีเรื่องจะคุย” เธอเอ่ยแก้เก้อปากคอสนั่น

“อืม”

คำตอบสั้นๆ แค่นั้นทำเอาคนฟังหันขวับจนคอแทบเคล็ด ตาวาวโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว

“ดูทำหน้าที่ตาเข้า ปรานีความซื่อห่อของตัวเองบ้าง” นกนัตบอกกล่าวหัวเราะ

ทว่าเดือนอ้ายกลับสับสนและน้อยใจไปถึงไหนต่อไหน เธอแหม้มปากกลักรลื่นความเจ็บช้ำน้ำใจ ดวงตากลมโตแดงเรื่อ แต่ไม่ละสายตาไปจากเขาสักวินาทีเดียว

“ถ้า...ถ้าอ้ายทำให้คุณไม่พอใจในทุกเรื่องที่ผ่านมา” เธอกลั่นใจเอ่ยอย่างไม่อาจทนตอกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้อีกแล้ว มือบางกระพุ่มจดอก “อ้ายขอโทษค่ะ ขอโทษจริงๆ แต่ว่า...”

“ไม่เอานะอ้าย” นกนัตขัดเสียงดูพร้อมกับจับมือของเจ้าหล่อนลง นิ้วเข้มนวมดุน้อย่างไม่ชอบใจการกระทำที่มองออกว่าออกมาจากใจทว่าสุภาพและเย็นชา เพราะนี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของเขา เขาไม่ได้ต้องการคำขอโทษใดๆ นอกจากต้องการทำความรู้จักเธอ แต่ทุกอย่างกลับเริ่มต้นผิดไปหมด

“ฟังนะ สัมเรื่องบ้าๆ พวกนั้นไปเสียเถอะ ถ้าไม่อยากมีปัญหาก็กเลิกลบหน้าหลบตาฉันเสียที ถ้าฉันอยากเจอต้องได้เจอ อยากคุยก็ต้องคุยเห็นไหม แค่นี้ก็ไม่มีปัญหา” เขาวาง่ายๆ แต่คนฟังไม่เข้าใจ

“ทำไมคะ”

“ทำไมอะไร” ชายหนุ่มกลับเป็นฝ่ายงุนงงบ้าง เขาว่าเขาพูดชัดเจน ดีแล้วแท้ๆ

“ทำไมต้องเจอ ต้องคุย เมื่อก่อน...”

“นี่ไม่ได้ฟังเลยใช่ไหม” เขาขัดเสียงเข้ม “บอกว่ให้เลิกนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา ฉันถูกใจอ้าย อยากคุยอยากเจอบ้าง จะอะไรอีก”

เดือนอ้ายไม่ทันได้ใส่ใจทางเสียงที่สลับด้วยความเหนื่อยหน่ายใจ เพราะหัวใจเต้นโครมครามตั้งแต่ได้ยินประโยคก่อนหน้านี้ มันทำให้หูของเธออื้ออึง ดวงตาเบิกโตอย่างตะลึงลาน และสมองก็ว่างเปล่าขาวโพลน

เขาถูกใจเธอ...ผู้ชายร้ายกาจและเพียบพร้อมอย่างภยันต์นะหรือจะถูกใจเด็กนักเรียนทั่วไปอย่างเธอ สังคมของเขามีแต่คนดังและคนรวยทั้งหลาย แล้วทำไม...

หญิงสาวหลุดออกจากภวังค์เมื่อเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เธอเห็นดวงตาคู่คมราวใบมีดตัวมอง ก่อนจะเสทเลบาทพาลงค้นหาโทรศัพท์ที่ในถุงผ้าอย่างลนลาน

“ตรงเวลาจริงนะ” ชายหนุ่มเอ่ยลอดไรฟัน

เขาสตาร์ตเครื่องยนต์อีกครั้ง หูก็แว่วเสียงหึ่งหึ่งพูดคุยโทรศัพท์กับเพื่อน ท่อนแซนที่มีมดกล้ำน้อยๆ จึงจ้องใจพาดเกินพนักเก้าอี้ผู้โดยสาร มาแตะต้องศีรษะและข้างแก้มของเจ้าหล่อนขณะถอยรถ เห็นจากทางตาว่าเธอรีบกระโดดตัวหนีและวางสายแล้วก็ได้แต่ถอนใจหงุดหงิด

“บอกเบอร์มาด้วย” เขาสั่งโดยไม่หันไปมอง

เดือนอ้ายบอกหมายเลขโทรศัพท์อุบอิบ ก่อนเขาจะกดต่อสายถึงเธอ และรอจนเสียงเรียกเข้าดังขึ้นจึงวางสาย แต่ภยันต์ยังไม่พอใจแค่นั้น เขายังบังคับให้เธอบอกชื่อที่ใช้ในแอปพลิเคชันสนทนาและโซเชียลเน็ตเวิร์กต่างๆ อีกด้วย

“เดี๋ยวอ้ายแอดไปเองก็ได้”

เธอบอกตัวเองว่าที่ต้องตอบเช่นนั้นเพราะหวาดกลัวการขับรถมือเดียวของเขา นานต์เล่นกดโทรศัพท์มือถือหนึ่ง เดี่ยวก็มึนเด๋อแวยมองถนนหนทาง

“เร็ว เดี่ยวนี้”

คนเสนอยากเปลี่ยนใจเสียเดี๋ยวนั้น เขาจะพูดกับเธอดีๆ บ้างไม่ได้ เขียวหรือ เธอมั่นใจว่าเขาคงไม่ชักเสียงใส่ทุกคำเช่นนี้ยามพูดจากับเพื่อนๆ ของเขาเป็นแน่ ดูอย่างที่เขาพูดคุยกับพี่ของเธอ น้ำเสียงของนานต์ฟังผ่อนคลาย เจือรอยยิ้มหัวอยู่เสมอ

ไม่...เดือนอ้ายไม่ได้น้อยใจ เธอแค่สับสนระหว่างการกระทำกับคำพูดของเขาต่างหาก เมื่อเขาบอกว่าถูกใจเธอ แต่กลับทำเหมือนดูแคลนเธออยู่ในที

“แค่นี้ต้องถอนใจ” เขานึกเขม่นคนที่ทำเหมือนล่ำปากใจเสียเต็มประดา แต่ครั้นจะดูว่าให้อีกฝ่ายเสียขวัญ เมื่อเจ้าหล่อนเลิกดี้อและส่งคำขอเป็นเพื่อนมาตามที่เขาบอก

“ส่งอ้ายข้างรั้วก็ได้ละ เดี่ยวเดินเข้าไปเอง”

“อืม”

ชายหนุ่มกดไฟกะพริบขอทางพลางเคลื่อนรถเทียบทางเท้า แล้วก็ก้าวไปเหมือนกันเมื่อเดือนอ้ายพนมมือไหว้ หากไม่นับที่เธอขอโทษเขาเมื่อกี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าหล่อนไหว้สวัสดิ์ตน

นานต์มัวแต่ทำความรู้จักกับความรู้สึกแปลกใหม่ กว่าจะรู้ตัวอีกทีเธอก็เดินหายเข้าไปในรั้วมหาวิทยาลัยแล้ว ลืมไปเลยว่ายังไม่ได้คำตอบแน่ชัดว่าสิ่งใดทำให้ตนรู้สึกดีเมื่อตื่นมา ร่างหนุ่มนิ่มในอ้อมแขนหรือไวน์

เดือนอ้ายฝันป็นหน้าเป็นปกติเมื่อกลับมาพบเพื่อนรวมตัวทำรายงานอยู่ด้วยกัน โชคดีที่ไม่มีใครคิดสังเกตว่าเธอหายไปไหนมา ยกเว้นแต่โชติที่มองเธอด้วยแววตาเห็นใจ

“โอเคนะ”

“อืม” หญิงสาวตอบพร้อมกับแยมยิ้ม

“ไปไหนมาหรืออ้าย โชติบอกว่าจะเจอคนรู้จัก” พิมพ์อักษรถาม
ทั้งที่ไม่ได้เฝ้าน้ำจากจอคอมพิวเตอร์ในตบูก

“ใช่ๆ ออกไปคุยธุระกันนิดหน่อย” เดือนอ้ายรีบรับสมอ้าง ก่อนจะ
เปิดคอมพิวเตอร์ของตัวเองบ้าง “ถึงไหนกันแล้วอ่า”

หว่ายังไม่ทันได้ดูว่าเพื่อนๆ ทำรายงานไปถึงไหน เสียงเตือนข้อความ
เข้าก็ดังมาจากโทรศัพท์มือถือเสียก่อน เธอต้องรีบเปิดดูเมื่อเห็นชื่อของ
นภนต์ ก่อนที่พิมพ์อักษรจะตาไวหันมาเห็นให้ได้ลำบากใจกว่านี้

เดือนอ้ายรู้สึกผิดคาดเมื่อเขาไม่ได้ส่งข้อความอะไรมา นอกจากรูป
กล่องของขวัญที่หมายความว่าเขาส่งสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนมาให้ แล้วคนรัก
การ์ตูนก็แทบกรี๊ดร้องในลำคอด้วยความชอบใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่มี
คนซื้อสติ๊กเกอร์แบบที่ต้องจ่ายเงินให้เธอ มือสั้นๆ รีบกดส่งตัวการ์ตูนแทน
คำขอบคุณให้ผู้ซื้อให้ทันที

หัวใจสาวพองโตอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เธอรู้สึกจุกจิกแสบแสบเมื่อ
ต้องกลืนยิ้ม ลืมไปว่าไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้เธอเพิ่งร้องไห้เพราะเขา ลืมไปว่า
เมื่อไม่กี่วันก่อนเธอยังคิดว่าเขาและพี่ของตนมีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน

หลังจากจีซบาร์ดำเนินการมาได้เข้าสู่ปีที่หก นภนต์จึงคิดจะหา
ลู่วางเปิดร้านใหม่ที่รองรับลูกค้ากลุ่มคนทำงานหรือมนุษย์เงินเดือนทั่วไป
จึงตั้งธงไว้ว่าคอนเซ็ปต์ของร้านใหม่นี้คือมินิมัลบาร์ ซึ่งบาลงทั้งในแง่จุดขาย
และภาระรับผิดชอบหลังลงทุน เขาอยากพิสูจน์ว่าลำพังตัวเขานั้นสามารถ
พากิจการไปรอดได้ โดยไม่ต้องพึ่งชื่อเสียงของกลุ่มเพื่อนที่เป็นลูกค้า
ของตน

สถานที่ที่นภนต์สนใจคือชั้นดาดฟ้าของตึกสำนักงานสูงสามสิบชั้น
ย่านอโศก หลังจากผู้เช่าเดิมประกาศแข่งต่อเมื่อไม่อาจประทับประคอง

กิจการร้านอาหารญี่ปุ่นแบบพรีเมียมให้ไปรอดได้ แต่นั่นกลับไม่ทำให้เขา
หัวน้ใจว่าตนจะชั่วร้าย เพราะถือว่ากลุ่มเป้าหมายต่างกัน

เสื้อยืดสีดำใต้แจ็กเก็ตยีนเปียกชุ่มด้วยเหงื่อ แต่ชายหนุ่มมิได้ยี้หระ
ยังคงสำรวจ วัด และถ่ายรูปลสถานที่ท่ามกลางแดดเบรียงนานนับชั่วโมง

“ถ้าอย่างไรวรันนัดเซ็นสัญญาผมจะนัดฝ่ายกฎหมายของบริษัทเจ้าของ
ตึกนี้มาพบกันด้วย”

“ครับ ขอบคุณมาก”

นภนต์ยืมบางๆ ชั่วพริบตาอยยืมก็เลื่อนหายไปจากใบหน้า เพราะ
เขารู้ดีอยู่แล้วว่าตึกสำนักงานแห่งนี้เป็นของบริษัทที่สิทธิการบริหาร ไม่ช้า
ไม่นานเรื่องอาจรูถึงหุดลฤดี ซึ่งเขาไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น ไม่อยากใช้
ชื่อเสียงของเพื่อนรักเรียกลูกค้าเช่นในอดีต

เสร็จธุระแล้วต่างฝ่ายต่างแยกย้าย แต่แทนที่จะกลับคอนโดมิเนียม
ที่พักของตนหรือแวะไปที่ร้าน ชายหนุ่มกลับมุ่งหน้ากลับบ้านในจังหวัด
นนทบุรีเพื่อค้นหาอุปกรณ์ที่เคยใช้เขียนและคำนวณแบบก่อสร้าง ยังมี
ภาพร่างในหัวเขาค้นไม้คั่นมือขึ้นมา หลังวางมือจากการออกแบบตั้งแต่
เรียนจบจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาว่าสิบปี

เขาใช้ความคิดไปตลอดทาง กระทั่งรถแล่นมาถึงบ้านเดี่ยวบนเนื้อที่
หนึ่งร้อยยี่สิบตารางวา อาณาบริเวณภายในรั้วร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ที่
กิ่งก้านแก่งไกรเสมอ โมไบล์โลหะที่แขวนตามกิ่งก้านสาขาเกิดจากฝีมือ
ของเขาซึ่งป็นขึ้นไปแขวนเอง เสียงกรุ่งกริ่งของมันเป็นเสียงที่เขาไม่ได้ยิน
มานาน

ร่างสูงลิมตัวยืนล้วงกระบะเป้า เอนหลังพิงรถอยู่เช่นนั้น ก่อนเสียงทัก
จากหญิงชราจะเรียกให้เขาผินมอง

“คุณเตี้ยวาว พ่อคุณ คิดถึงเหลือเกินคะ”

นภนต์กางแขนรับร่างเตี้ยวอนเข้าสู่อ้อมกอดพลางหัวเราะในลำคอ
เขาเพิ่งนึกได้ว่าตนไม่มีอะไรติดไม้ติดมือมาฝากแก่เลย

“แม่เล็กสบายดีไหม”

คนที่ถูกเรียกว่าแม่ยกมือลูบแก้มของชายหนุ่มที่เลี้ยงมาแต่อ่อนแอออก ทั้งที่เกเป็นเพียงแม่หมี่ให้ลูกของเจ้านายเท่านั้น แต่นานต์กลับเรียกแก้วแม่อีกคนนับแต่รู้ความ นึกชื่นชมไปถึงท่านนายพลและภรรยาที่อบรมสั่งสอนลูกชายมาเป็นอย่างดี

“สบายดีค่ะ”

“ไม่นับเบาหวาน ความดัน และไขมันในเลือดสิคะ” ชายหนุ่มเฝ้า จึงได้รับสายตาค้อนกลับมา

คนต่างวัยทั้งสองโอบเอวกันขณะเดินไปบนพื้นอิฐมอญซึ่งปูเป็นทางเดินลัดสนาม ที่สนามหญ้านั้นมีอดีตทหารเกณฑ์คนหนึ่งกำลังดายหญ้า คนเดียวกับที่นานต์จำได้ว่าพอลดประจำการแล้วพอก็จ้างมาดูแลบ้านด้วยทรัพย์สินส่วนตัวตั้งเตี้ยสิบปีมาแล้ว เพราะท่านไม่ชอบให้ทหารเกณฑ์ต้องมาทำงานรับใช้เจาะจงท่านแต่เพียงผู้เดียว

เมื่อก้าวเข้าไปในบ้าน ภาพแรกที่สะดุดตาเขาเหมือนทุกครั้งคือรูปถ่ายครอบครัวบนผนังเหนือโทรทัศน์ ในรูปมีสมาชิกพร้อมหน้า...พ่อ...แม่...ลูก มันรื้อฟื้นความทรงจำจริงๆ ถึงงานวันเด็กเมื่อสิบกว่าปีก่อน ในมือของเด็กชายนานต์ชูเครื่องบินของเล่นค้างในท่าฉวัดเฉวียนขณะที่คอปอในชุดนักบิน ส่วนแม่ก็คล่องแคล่วกับท่าน ใบหน้างดงามซีดลงตามกาลเวลาคงมีแต่รอยยิ้มละไมของท่านที่กระจ่างในใจลูกไม่เสื่อมคลาย

“คิดถึงก็กลับบ้านบ่อยๆ ลีคะ” น้ำเสียงเอื้อเอ็นดูดังสติชายหนุ่มกลับมา

“อะไรแม่เล็ก เลอะเทอะใหญ่แล้ว” เขาบอกกลัวหัวเราะ ก่อนจะเดินล้างกระเป๋าชิ้นบันไดไปยังห้องนอนของตน

นานต์ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่ออยู่ลำพัง ตัดใจเลิกนึกถึงอดีตแล้วลงมือค้นหาของที่ตนต้องการภายในห้อง เขาคว้าหนังสือออกแบบไปจนถึงหนังสือกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวบรวมใส่ตะกร้าพลาสติกแล้วยกลงมา ทว่า

สวนกับพ่อที่กลางบันไดเข้าพอดี

“เก็บข้าวของไปไหน” พลอากาศโทสุนทรเอยถามลูกชาย

“ต้องใช้นะครับ”

“จะเข้าทำงานหรอ?”

“เปล่าครับ ออกแบบร้านใหม่”

สิ้นสุดคำตอบนั้น นายทหารใหญ่ก็ก้าวขึ้นบันไดต่อไปทันที ส่วนผู้เป็นลูกก็เดินผ่านแม่นมคนเก่าคนแก่ไปโดยไม่หันได้ใส่ใจ กระทั่งปิดประตูรถหลังเก็บข้าวของแล้วจึงได้เห็นว่าแกตามออกมาพร้อมกับประคองถ้วยขนมด้วยสองมือ

“กินกระห่อนลอยแก้วเย็นๆ ให้เย็นใจก่อนนะคะ”

“แม่เล็ก” ชายหนุ่มชักเสียงใส่ แต่ก็รับถ้วยไปโดยดี

หญิงชรายิ้มเยื่อนอย่างไม่ถือโทษโกรธคนเจ้าอารมณ์สักนิด เลี้ยงมาแต่เด็กจึงรู้ว่าภนต์ปากร้าย ใจร้อน แต่ลึกๆ แล้วเป็นคนไม่มีอะไร ดูอย่างตอนนี้ที่เขานั่งกินกระห่อนลอยแก้วฝีมือแกที่บ้านได้ระเบียงหน้าบ้านจนหมดถ้วย ก่อนจะงยหน้ามายิ้มให้แทนป่ะไร

“อร่อยครับ”

“ค่า อร่อยก็มากินอีกบ่อยๆ หรืออยากกินอะไรก็โทร. มาให้แม่เล็กทำก็ได้” บอกอย่างนี้ก็เพราะแกมั่นใจว่าภนต์คงไม่กลับมาอยู่บ้านอย่างถาวรในเร็ววันนี้ และการแยกไปมีชีวิตส่วนตัวก็อาจดีกว่าต้องทนอยู่ร่วมบ้านกับพ่อให้ขุนซ่องหมองใจกันดังที่แล้วมา

ชายหนุ่มบีบมือเหวี่ยงนพร้อมไปกับยิ้มมุมปาก ก่อนจะขึ้นรถและขับออกจากบ้านซึ่งคงไม่ได้กลับมาอีกนาน